

Katja Brandis
WOODWALKERS
Hollijas noslēpums

Katja Brandis ir dzimusi 1970. gadā, studējusi amerikānistiku, anglistiku un ģermānistiku un strādājusi par žurnālisti. Jau skolas laikā klasesbiedri aizlienēja no viņas manuskriptus, kad bija vajadzīga jauna lasāmviela. Autore ir sarakstījusi daudz romānu jauniešiem. Jeloustonas Nacionālajā parkā, vācot materiālu sērijai “*Woodwalkers*”, viņa personīgi iepazīna daudz bizonu, gandrīz uzskrēja virsū gulošam alnim un ar pudelīti baroja melno lācēnu. Katja Brandis kopā ar vīru, dēlu un trim kaķiem, no kuriem viens mazliet atgādina pumu, dzīvo netālu no Minhenes.

Katja Brandis

Woodwalkers

Hollijas noslēpums

Klaudijas Karlsas ilustrācijas

No vācu valodas tulkojusi **Iveta Galēja**

ZVAIGZNE ABC

Kristianam un Robinam

821.112.2-93

Br 104

Katja Brandis

WOODWALKERS (3)

Hollys Geheimnis

Cover and illustrations by Claudia Carls

© 2017 Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany.

www.arena-verlag.de

Katja Brandis

WOODWALKERS

Hollijas noslēpums

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Redaktore *Margita Krasnā*

Korektores *Elīna Strautiņa* un *Agnese Rūtena*

Mākslinieciskais redaktors *Toms Kalniņš*

Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6, Rīgā, LV-1010.

Red. nr. V-1382.

Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Iveta Galēja, 2024

© Literārā apdare, izdevums latviešu valodā, Apgāds Zvaigzne ABC, 2024

ISBN 978-9934-32-551-9

Man aiz muguras jau ir pirmā mācību ekspedīcija
Klirvoteras skolā. Gandrīz nespēju noticēt,
ka tagad viena vilku *mainīgā* pieder pie radībām, kuras
man patīk. Es pat iedevu Tikānijai savu mobilā telefona
numuru. Kamēr dzīvoju kā puma, man, saprotams,
nebija ne jausmas, kāpēc cilvēki ar pirkstiem baksta pa
kaut kādiem plakaniem priekšmetiem un ar tiem sarunājas.
To gribēju noskaidrot – vienā no reizēm, kad slepus devos
pie cilvēkiem. Es nenojautu, ka gandrīz vai iekritīšu...

Karstie fontāni

Bija pienācis pavasaris, un mūsu teritorijā lēnām kusa sniegs. Plašajos līdzenumos no zemes spraucās ārā gaišzaļa, sulīga zāle, vietumis izrotāta ar dzeltenu, sarkanu un violetu puķu laukumiņiem. Augstāk uz pakalna, priežu biezoknī, mana māsa Mia kaitināja lielu, melnu vaboli – Mia tai atkal un atkal uzglūnēja un lēkāja apkārt. – *Uzspēlēsim vaboļu stumdišanu, ko?* – māsa bez skaņas man uzsauca, telepātiski raidot domas. – *Vai arī paspēkosimies tāllēkšanā?*

Tētis pieslējās kājās, izstaipīja slaiko kanēļkrāsas augumu un plati nožāvājās, nodemonstrēdams savus ilkņus. – *Labāk nāc kopā ar mani medīt briežus, Karag! Tev beidzot jāie-mācās noķert lielos zvērus!*

– *Ē, ko?* – Es tikai pa pusei uztvēru viņa vēstījumu, jo biju apgūlies uz pašas klintsmalas un caur priežu zariem lūkojos lejup uz ieleju. Mūsu teritorijā, ko cilvēki dēvēja par Jeloustonu, dzīvoja maz ļaužu, taču pavisam netālu viņi bija ierīkojuši nelielu apmetni. Skatienam pavērās atsevišķu ēku pelēkbrūnie jumti, un pa ceļu brauca automašīnas šurp un pēc tam atkal prom.

Cilvēki ir noslēpumainas un varenas būtnes. Tomēr reizēm viņi mēdz smirdēt un uzvesties kā truši bez galvas. Piemēram, es pie vislabākās gribas nespēju saprast, kāpēc

viņiem šķiet tik superīgi, ja kaut kur no zemes šaujas ārā karsts ūdens. Tieši patlaban pie apmetnes tur ielejā – pie vienas no šīm karstajām vietām – atkal pulcējās vairāk ļaužu, nekā es varēju saskaitīt, viņi sasēdās uz gariem koka gabaliem un pacietīgi gaidīja šo notikumu. Katrā ziņā viņiem bija līdzīgi tie plakanie, pulētie akmeņi plaukstas lielumā, par kuriem nekādi netiku skaidrībā, kam tie domāti. Cilvēki tos glaudīja un ar tiem sarunājās, reizēm viņi ar tiem uz kaut ko rādīja un dažkārt pagriezās tos arī pret sevi...

– *Ei, Karag, tu nu gan esi galīgi garlaicīgs radījums.* – Mia vilusies uzsita man ar ķepu, neizlaidusi nagus.

Es zibenīgi šāvu pretī un atiezu zobus. – *Un tu esi bērnišķīga! Stumdīt vaboles? Šīto spēlīti es spēlēju piecu gadu vecumā!*

Mums pa vidu iespraucās mamma. – *Pietiek ņemties, dodamies medīt! Tūlīt!*

– *Iešu citreiz, man smeldz ķepa,* – es samelojos un ar mēli pārlaidu pār priekšķepu, klusībā cerot, ka vecāki nesa-prātīs, cik strauji sitas mana sirds. Ja viss izdosies, pavisam drīz būšu tur lejā, pie pārējiem, un neviens neaptvers, kas es patiesībā esmu. Pretējā gadījumā cilvēki mēģinās mani nogalināt.

Tētis ar savādu skatienu nopētīja mani. Es satrūkos. Vai viņš kaut ko nojauta? Varbūt... Pēdējā laikā viņš itin bieži likās nomākts un bija viegli aizkaitināms. Agrāk gan viņš ne vienu reizi vien pārgalvīgi sacentās ar mums lēkšanā un iesaistījās rotaļīgos kautiņos. Kurā brīdī viņš pārstāja to darīt?

Ne vārda nebildis, tētis pagriezās un devās prom. Mia vēl uzsauca man: – *Uz redzi, nesaķer tik blusas!* – uz ko es

atbildēju ar ņurdienu, un tad viņa nedzirdamiem soļiem pazuda koku biežnā.

Pēc īsa brīža arī es devos ceļā; pumas veidolā lavijos līdz mūsu tuvākajai slēptuvei, kur glabājām cilvēku mantas. Tur es pārvērtos un izvilku paslēptās drēbes – diemžēl tās neizskatījās diez ko labi, kreklā rēgojās caurums, un kurpes bija man par lielu. Sākumā paņēmu kurpes rokās un basām kājām gāju uz ieleju. Dažas skudras skribinājās gar maniem ikšķiem, viena pat iekoda. Viņai nepaveicās, jo es tagad atkal biju ticis pie savām praktiskajām cilvēka rokām. Ar knipja

sitienu aizludināju skudru lielā lokā no manas kājas prom uz krūmiem.

Kad piesardzīgi tuvojos vienai no lielajām mājām, pelēkais klājums, no kā cilvēki būvē savus ceļus, šķita sildām manas basās pēdas. Ēka, kas slējās manā priekšā, bija celta no dažādu toņu brūniem akmeņiem, ar lieliem stikla logiem, un cilvēki vienā laidā staigāja iekšā un ārā. Laimīgā kārtā gandrīz neviens nepievērsa man uzmanību; vienīgi kāds bērns, augumā man līdz vidum, neuzticīgi blenza uz mani. Vai viņš kaut kā juta, ka esmu citāds, ka neesmu cilvēks? Sasodīts, es taču biju aizmirsis uzvilkt kurpes! Un manas kājas nudien izskatījās aizdomīgi spalvainas, tā vēl tikai trūka!

Meitenīte paraustīja mammu aiz piedurknes, mēģinot pievērst viņas uzmanību man. Taču, par laimi, māte patlaban bija iegrimusi sarunā ar kādu sievieti. Es žigli notupos un pūlējos iedabūt kājas tajos ādas apvalkos. Ja rikošos pietiekami veikli, pagūšu, pirms vēl...

– Mammu! Mammu, paskaties, tas zēns tur...

Aši uzslējos kājās tieši tajā mirklī, kad sieviete noprasīja: – Kas par lietu, Lidij? – un meitenīte norādīja uz mani. Taču manas kājas vairs nebija basas, un sievietes skatiens pārslīdēja man pāri. Fū!

Oldfeitfula apmeklētāju centrs, es izlasīju uz lielas koka izkārtnes un satrūkos, jo virs galvas kaut kas noplivinājās – pie metāla kārts piestiprināts liels, sarkanbalti svītrains auduma gabals ar baltām zvaigznītēm uz zila laukuma.

Neuzvedies kā nervozs burunduks! – klusībā sevi norāju. Skaidrs, ka šis auduma gabals nebija bīstams, lai gan man nebija ne jausmas, kāds no tā varētu būt labums.

Kādu brīdi vēroju ļaudis, kas gāja iekšā lielajā mājā, un tad saņēmos, lai pats dotos tur. Satraukumā trīcēdams, pavilku durvis, un tās atvērās! Es jau atrados iekšā! Brīnīdams pavēros apkārt un ierāvu plaušās gaisu, kas oda svešādi un mākslīgi. Piesardzīgi šķērsoju telpu un pieliku plaukstu pie milzīgās loga rūts, kas bija tik caurspīdīga kā avota ūdens un tomēr tik cieta kā akmens. Visapkārt klīda cilvēki, un visi kā viens nopētīja plāksni, uz kuras man izdevās saburtot: *Nākamais paredzamais geizera izvirdums 17.10*. Tad viņi atkal izgāja ārā, apsēdās un vairs neizlaida no acīm vietu, kur vajadzēja parādīties karstajam ūdenim.

Es klusēdams apsēdos pie viņiem un kā apburts klausījos, par ko ļaudis runā. Kas, pie joda, ir brīvdienas, akcijas, teroristi?

Kad beidzot no zemes šņākdams izlauzās balts fontāns un uzšāvās līdz pat koku galotnēm, visi uz to blenza un vienā laidā dvesa “Oh” un “Ah”, un “Bāc, tas gan ir super!”. *Gandrīz* visi. Jo es klusēju un vēroju cilvēkus. Geizerus biju redzējis vēl biežāk nekā zivju ērgļus, un tas jau kaut ko nozīmēja, jo ērgļu šeit bija, cik tik uziet.

Vairums ļaužu turēja izslietus gaisā savus plakanos, pulētos priekšmetus, kurus pavērsa geizera virzienā. Ziņkārības vadīts, pastiepu kaklu. Lai gan tagad varēju plakanos aplūkot tuvumā, tik un tā gudrāks netapu. Acīmredzot tie nav ieroči, kā tiku nospriedis toreiz supermārkētā. Varbūt cilvēki ar tiem mēģina atvairīt ļaunos garus? Mana mamma tic tādām parādībām...

– Ei, kas tev par problēmu? – ierunājās meitene, kura sēdēja man līdzās. Viņai bija dzeltenīgi mati, kas nezina kāpēc šķīta neīsti; viņas balss skanēja nepatīkami griezīgi. Viņa

piebikstīja savam pavadonim. – Paklau, Mark, tas tipiņš visu laiku blenž uz mani...

Pagāja krietns mirklis, līdz aptvēru, ka meitene runā par mani. – Es, ē... – izstomiju un vairs nezināju, ko sacīt.

Gados jaunais vīrietis meitenei blakus izskatījās pēc tāda, kuram muskuļi tūlīt, tūlīt pārplēsīs T kreklu. Viņš neredzēja neko citu kā vien Oldfeitfulu. – Forši, skaties, Viktorij! Superīgi!

Meitene parāvās gabaliņu nostāk no manis un iečukstēja draugam ausī: – Mark, sasodīts, tu klausīsies manī vai ne?!

– Ko? – Tagad gan muskuļotais pagriezās un nopētīja mani. – Kurš blenž uz tevi? Tas tur?

– Jā, tieši tā, viņš.

Es žigli novērsos, un manā cilvēka sejā ieplūda savāds karstums. Piesardzīgi pataustīju vaigus. Vai man patlaban sākas kāda slimība vai vēl kas?

– Tātad, sīkais, ko tu gribi? – vīrietis caur zobiem izgrūda, draudīgi palūkojās uz mani un vienlaikus pašķielēja uz geizeru, kurš atkal un atkal izšļāca pret debesīm karsta ūdens strūklu. – Liec manu meiteni mierā! Vai skaidrs? Tu taču vēl esi par jaunu tādai draudzenei.

Sakopaju visu drosmi, cik nu man bija, un teicu: – Atvainojiet! Es tikai gribēju apskatīt to lietu... šito te. – Nedroši pastiepu roku un pieskāros plakanajam, stūrainajam priekšmetam meitenes plaukstā.

Milzu kļūda! Viņa spēji atrāva to atpakaļ, un viņas seja sašķobījās naidīgā grimasē. – Mark! Šis grib nozagt man viedtālruni!

– Ak tā, tu draņķi! Nu vienreiz pietiek! – Vīrietis pastūma draudzeni malā, tad pašāva roku uz priekšu, lai sa-grābtu mani.

Par laimi, tas notika diezgan lēni. Kad viņa roka sasniedza vietu, kur vajadzēja atrasties man, es jau biju gabalā. Tikai prom no šejienes! Biju visu salaidis dēlī, te neko vairs nevarēja labot!

Es jozu uz labu laimi – ne ēku virzienā, bet prom uz pakalniem. Pa īsāko ceļu. Brīdī, kad lēcu pāri nožogojumam un metos skriet, ļaužu baru pāršalca skaļi saucieni. Kas tiem cilvēkiem lēcies? Geizers, kā likās, bija beidzis savu izrādi.

Pat cauri apaviem jutu, cik karsta ir zeme. Nav brīnums, ka mamma vienmēr piekodināja mest likumu ap šiem ūdens splāvējiem. Es jau būtu tā darījis, taču šobrīd tas nebija iespējams – no abām pusēm manā virzienā skrēja divi vīri pelēkās uniformās. Reindžeri! Viņi nepavisam neizskatījās priecīgi – vai tiešām biju nodarījis tādu ļaunumu, pieskar-damies tam stūrainajam priekšmetam? Nolādēts, abiem pie jostas rēgojās ieroči!

Es palielināju tempu un plakšķošiem soļiem joņoju pa kūpošajām, pēc sēra smirdošajām pelņķēm, ar skatienu meklējot ceļu. Attālums starp mani un reindžeriem saruka, viņi auroja: – Ei, vai tu jucis esi, puis? Nekavējoties apstājies! – Neko darīt, nāksies vēl vairāk pietuvoties geizera mutei, lai izbēgtu no vajātājiem.

Un tieši šajā brīdī sajutu vibrējam zemi zem kājām un sapratu, ka geizers gatavojas vēl vienai papildu izrādei. Ak, tas nepavisam nebija labi! Cilvēki kļiedza cits caur citu, taču es viņus tikpat kā nedzirdēju, jo visu uzmanību koncentrēju, lai izvairītos no izvirduma.

Dažu metru atstatumā ar skaļu *vūūūš* no zemes izšāvās verdoša ūdens strūkļa. Es joņoju tā, kā pēdējoreiz tiku joņojis kaķēna gados, kad no debesīm man virsū metās ērglis ar

izplestiem nagiem. Tūlīt ūdens strūkļas atkal līs lejā, un līdz tam mirklim man jātiek pietiekami tālu. Paklupu, atguvu līdzsvaru, nometos uz siltās, ķepīgās zemes un ripinājos prom. Ar rokām instinktīvi apķēru galvu, lai aizsargātos. Sīkas, karstas lāses kā smalks lietus pāršalca pāri un durstīja ādu. Dzirdēju, kā pavisam netālu ūdens šļakatas atsitas pret zemi. Tomēr pietiekami tālu, lai mani neapplaucētu. Visapkārt bija *šausmīgi* slapjš.

– Nekusties, mēs tevi dabūsim! – kāds iesaucās.

Nekustēties? Vai tam cilvēkam māli galvā? Ar vienu graciozu kustību atkal uzrāvos kājās un joņoju tālāk.

Līdz brīdim, kad kailā, dzeltenpelēkā geizeru lauka otrā pusē man ceļu šķērsoja kāda veca sieva. Augumā viņa bija divtik plata, cik gara, viņai bija gari, sirmi mati un kājās tenisčības. Vēl mirklis, un es būtu paskrējis garām, taču piepeši viņa iesaucās: – Oho, puis! Kāpēc tu šitā nesies te cauri?

To neviens līdz šim nebija man jautājis, un viņas balsī skanēja nevis dusmas, bet vienkārši ziņkārība. Apstulbis uzmetu viņai skatienu, palēnināju soli un apstājos. Tad palūkojos, kur palikuši reindžeri. Viņi nebija metuši mieru manis vajāšanai, taču atradās vēl pietiekami tālu. Ieročus arī nebija izvilkuši, un tas mani maķenīt nomierināja.

Sieviete man uzsmaidīja, un es gluži instinktīvi atbildēju ar smaidu par spīti tam, ka manas drēbes bija noķēpātas ar dubļiem un es smirdēju pēc sēra tik nelāgi, ka pašam gandrīz nelabi metās.

– Es tikai gribēju... ē... apskatīt vienu viedtālruni, – kautrīgi paskaidroju. – Bet tie cilvēki sadusmojās.

– Tu vari apskatīt manējo, ja vēlies, – sieviete piedāvāja, it kā tas būtu gluži pašsaprotami, tad izvilka no bikšu

kabatas savu ierīci un pasniedza to man. – Androīds, visjaunākā versija, un es nupat ielādēju vēl pāris jaunu aplikāciju. Tikai šeit diemžēl ne visur ir bezvadu pieslēgums.

Es vispār neko nesapratu. Bet tas nebija nekas traks. Ar pirkstiem nedroši pieskāros gludajai virsmai – tā bija nevis no akmens, bet no stikla –, un krāsainie simboli sāka kustēties, pārmainīties. Izskatījās superīgi! Taču brīdī, kad man uz mēles jau bija tūkstošiem jautājumu, kas sakrājušies, vecā sieviete sacīja: – Tagad gan labāk ej, puis! – Es pagriezos un ieraudzīju, ka reindžeri jau atrodas itin tuvu. Un tagad viņi bija veseli pieci. Es sāku nervozēt.

– Paldies, – es teicu, atdevu sievietei viņas priekšmetu un laidos lapās, cik ātri vien šie sasodītie apavi ļāva. Piedevām vēl viens nomaucās no kājas, it kā tam vairs nebūtu nekādas vēlēšanās kulties ar mani pa dubļiem. – Lai pūce nogrābstās! – caur zobiem nošņācos, paķēru to, tad novilku arī otru un, turēdams abus ādas priekšmetus rokā, basām kājām skrēju tālāk.

Cilvēki bija jauki, tikai es daudz ko izdarīju aplam!

Jau tagad skaidri zināju, ka atgriezīšos.

Nevienam tā arī neizdevās mani noķert. Izmetis nelielu likumu gar strautu, kurā kārtīgi nomazgājos, es atgriezos mājās, kur mani jau gaidīja svaigas brieža gaļas porcija un kur, par laimi, neviens neuzdeva aizdomu pilnus jautājumus.

Kopš tā laika es zināju, kā sauc tos kantainos priekšmetus. Nu arī man pašam piederēja viedtālrunis, lai gan to ne visai bieži lietoju. Bet tas bija nepieciešams pat mācībās, tiesa gan, ne gluži tādā veidā, kā to ieteica ražotāji. Patlaban mēs

apguvām rīcību īpašos gadījumos, un šī sanāca gaužām jocīga stunda. Džeimss Bridžers uzskatīja, ka tad, kad esam iemiesojušies katrs sava dzīvnieka tēlā, kritiskās situācijās jāprot apieties arī ar mobilajiem telefoniem. – Iedomājieties, jums steidzīgi ir jāsauc palīdzība, bet jūs nevarat, jo jums nav pirkstu, – viņš paskaidroja.

– *Vieglāk par vieglu*, – nosprieda mana labākā draudzene Hollija, jau būdama rudās vāveres izskatā. Viņa nupat atkal bija izpelnījusies neapmierinošu vērtējumu matemātikā, taču pa sava telefona ekrānu lēkāja kā profesionāla stepa dejotāja, kuru nesen redzējām televīzijā. Diemžēl ar dežošanu Hollija, kā likās, bija maķenīt par daudz aizrāvusies – numurs, kuru viņa uzspieda ekrānā, izrādījās krietni

vien garāks par to, kas bija rakstīts uz tāfeles.

– Tu patlaban grasies piezvanīt kādam uz Ķīnu, mana mīļā, – Džeimss Bridžers, izmetis kritisku skatienu, secināja. – Tikai nenospied zaļo taustiņu, citādi tas izmaksās gaužām dārgi.

– *Es netikšu galā*, – vaimanāja Lū, kurai gan citkārt nepiemita tieksme gausties. Vis-skaistākajai briežu meitenei pasaulē vēl nebija izdevies pareizi ierakstīt nevienu pašu ciparu, un viņas garās, brūnās ausis nervozi notrīsēja.

– *Vienkārši sakoncentrējies*, – ieteica Vinga, viena no kraukļu dvīņiem. Viņai jau bija viegli runāt – ar garo, spico knābi viņa mērķtiecīgi sita pa cipariem un simboliem. Lisa Klīrvotera bija speciāli viņiem sagādājusi mazliet vecākus mobilos telefonus, ar kuriem varēja tā apieties.

